

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΜΥΡΤΩ ΓΚΑΝΑΤΣΑ

Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΥΛΛΙΑΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Συνταγή: κουλουράκια με άχνη

Πριν πολλά χρόνια ο Θεός καθόταν και ξεκουραζόταν στον Παράδεισο, όταν συνειδητοποίησε ότι πεινούσε πολύ, μιας και είχε να φάει δύο μέρες. Έτσι αποφάσισε να πλάσει μεγάλα κουλουράκια για να χορτάσει. Πήρε λοιπόν ένα μεγάλο ταψί που το είχε ονομάσει Σύμ-παν, γιατί το έπαιρνε πάντα μαζί του, και άρχισε να φτιάχνει κουλουράκια που τα ονόμασε Πλανήτες, από τους πλανόδιους πωλητές από τους οποίους αγόραζε συνήθως κουλούρια.

Τους Πλανήτες τους έπλασε με μεγάλη δεξιοτεχνία και όρεξη και στο τέλος για να τους δώσει τη γλυκιά νοστιμιά, πρόσθεσε στο ταψί, στο Σύμπαν δηλαδή, άχνη που τους κόκκους της ονόμασε Αστέρια. Πριν βάλει όμως το Σύμπαν στο φούρνο, άρχισε να θαυμάζει τους Πλανήτες και το μεράκι με το οποίο τους έπλασε. Έτσι αποφάσισε να μην τους φάει, αλλά να τους δώσει ψυχή. Τον αγαπημένο του Πλανήτη τον ονόμασε Γη.

Η Γη ήταν πολύ χαρισματική και λάτρευε το μπαλέτο. Χόρευε κάθε μέρα, μέρα και νύχτα, χωρίς να κουράζεται. Μια μέρα όμως ο Ήλιος, ο βασιλιάς των αστεριών, την κάλεσε στο παλάτι του, το Σύμπαν, από το οποίο δεν έλεγε να απομακρυνθεί. Όταν παρουσιάστηκε η Γη μπροστά του, θαμπωμένος από την ομορφιά της, τη ζήτησε σε γάμο. Εκείνη του αρνήθηκε. Προσβεβλημένος, αποφάσισε να την τιμωρήσει δένοντάς την σ' ένα καρουζέλ, στη μέση του οποίου καθόταν ο ίδιος. Έτσι η Γη γύριζε γύρω από τον εαυτό της, σε ένα καρουζέλ που περιστρεφόταν μονίμως γύρω από τον Ήλιο.

Ο Θεός έχοντας αδυναμία στη Γη, δεν μπορούσε να τη βλέπει να στενοχωριέται και γι' αυτό της χάρισε πέντε κοριτσάκια, τις Ηπείρους. Τα κοριτσάκια αυτά μαλώνανε συνέχεια μεταξύ τους, διεκδικώντας τις καλύτερες θέσεις στην καρδιά της μαμάς τους. Η Γη άρχισε να αγχώνεται και να κλαίει για τους καβγάδες των παιδιών της. Τα αναρίθμητα δάκρυά της ενώθηκαν και δημιουργήθηκαν γαλάζιες εκτάσεις στην καρδιά της, που ονομάστηκαν Ωκεανοί, λόγω του κυανού τους χρώμα. Η Γη έπρεπε να βρει μια λύση ώστε να ηρεμήσει τα πνεύματα των παιδιών της και να τα βάλει σε τάξη, και για να μην μπερδεύεται τα βάφτισε! Το μεγαλύτερο κοριτσάκι της, το ονόμασε Ασία, το δεύτερο Αφρική, το τρίτο Αμερική, το τέταρτο Ευρώπη και το πέμπτο το μικρότερο Ωκεανία. Η Αφρική ήταν η πιο όμορφη, η πιο ταλαντούχα και η πιο ντροπαλή από τις αδερφές της. Έτσι, οι υπόλοιπες κόρες της Γης ζήλευαν την αδερφή τους και όταν

έπαιζαν μεταξύ τους ή έκαναν διαγωνισμούς, έπαιρναν πάντα αυτές τις πρώτες και δεύτερες θέσεις και άφηναν την Αφρική τρίτη. Γι' αυτό το λόγο τη φώναζαν κοροϊδευτικά: *Ηπειρο του τρίτου κόσμου.*

Ο Θεός όμως σκεφτόταν ότι η Γη, η πολυαγαπημένη του, ήθελε λίγο πλάσιμο ακόμη. Γι' αυτό ένωσε τις κόρες της, τις Ηπείρους, με τους Ωκεανούς και σκάλισε τις Λίμνες και τα Ποτάμια. Έπειτα πήρε το πινέλο του και αφού το βούτηξε σε μια λιμνούλα, πρόσθεσε στη Γη μερικές πράσινες πινελιές που καθώς κυλούσαν, πάνω στην επιφάνειά της, σχημάτισαν τα Δάση, τα Χωράφια και τις Πεδιάδες. Κάθε φορά που μάλωναν οι Ηπειροι μεταξύ τους, φούσκωναν και δημιουργούνταν τα Ηφαίστεια. Κάθε φορά πάλι που πιανόταν χέρι-χέρι, δημιουργούνταν οι Γέφυρες και οι Ισθμοί.

Τέλος, παίρνοντας ένα μικρό κομμάτι ζύμης που το είχε κρατήσει για την πιο εξαιρετική περίπτωση, έφτιαξε τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι! Μα φυσικά! Δεν θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι καλύτερο ώστε να ισορροπήσει το χώμα και το νερό της Γης, ώστε να καταφέρνει να επιβιώνει. Οι άνθρωποι είχαν πόδια για να μπορούν να πάνε από τη μια μεριά της Γης στην άλλη για να την προστατεύουν. Είχαν και λαλιά, για να της τραγουδούν γλυκά και να συνοδεύουν το χορό της. Τώρα πια η Γη είχε μεταμορφωθεί σε ένα πραγματικό πάρτυ! Όμως σε ένα πάρτυ κυριαρχούν τα πολύχρωμα φωτάκια. Τα φωτάκια αυτά, στην καρδιά της Γης, ήταν τόσο δυνατά, που δημιούργησαν μαγευτικά χρώματα σε μορφή τόξου. Ονομάστηκαν Ουράνια αυτά τα τόξα.

Η Γη ήταν έτοιμη πια! Δεν της έλειπε τίποτα. Οι άλλοι Πλανήτες, οι φίλοι της, το έβλεπαν ότι ήταν πανευτυχής, και ότι ο Θεός την πρόσεχε περισσότερο από αυτούς. Γρήγορα λοιπόν το αίσθημα θαυμασμού, μετατράπηκε σε αίσθημα μίσους και ζήλειας, και ήταν τόσο ισχυρό που ξέχασαν την αγάπη για τη φίλη τους. Θυμωμένοι της πετούσαν μεγάλους λίθους που τους έλεγαν Κομήτες, επειδή κόμιζαν, μετέφεραν δηλαδή την οργή τους. Ο Ήλιος από την πλευρά του σκέφτηκε κάτι καλύτερο. Μετέτρεψε την ζέστη του Σύμπαντος σε καυτές ακτίνες που θα έκαιγαν τη Γη. Μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τη σώσει από αυτό. Και αυτό συνέβη!

Μια μέρα που ο Θεός άκουσε τις φωνές της Γης για βοήθεια, κατάλαβε τι συμβαίνει. Πήρε αμέσως ένα κομμάτι ύφασμα και την τύλιξε για να την προστατεύσει. Τώρα καμιά μοχθηρή καυτή ακτίνα δεν θα μπορούσε να της κάνει κακό. Όμως ο Θεός πριν απομακρυνθεί, της έδωσε μια συμβουλή:

- Μην σκίσεις ποτέ αυτό το ύφασμα, της είπε και εξαφανίστηκε.

Η Γη πάλι πετούσε από χαρά και συνέχισε να χορεύει ξεχνώντας το κακό που της είχαν κάνει οι φίλοι της. Τότε, οι άλλοι Πλανήτες βλέποντας τη γεμάτη αγάπη και χρώματα καρδιά της, μετάνιωσαν και δεν την ενόχλησαν ξανά. Ο Ήλιος όμως, δεν υποχωρούσε, και συνέχισε να της στέλνει τις καυτές ακτίνες του. Έτσι οι άλλοι Πλανήτες, με μεγάλο δισταγμό και φόβο, αποφάσισαν να πάνε στο παλάτι του και να του μιλήσουν. Ήταν το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν για τη Γη, που τους έδωσε με την ομορφιά της ψυχής της ένα μάθημα για το πώς έπρεπε να φέρονται.

Όταν έφτασαν στο παλάτι του Ήλιου αντίκρισαν ένα τεράστιο καρουζέλ. Ήταν πολύ εντυπωσιακό! Αληθινό παλάτι. Δεν ήταν δύσκολο να βρουν τον Ήλιο. Καθόταν στην κορυφή με κίτρινες λαμπερές ακτίνες γύρω από το κορμί του. Αφού θαμπώθηκαν από την λάμψη αυτών των ακτίνων, που μάλλον πανοπλία θα ήταν, υπέθεσαν, ο πιο γενναίος αλλά μικρούλης Πλανήτης, που τον λέγανε Ερμή, έκανε ένα πήδο και τσουπ βρέθηκε πάνω στο καρουζέλ. Δεξιά του έβλεπε τη Γη να κάνει στροφές. «Είναι η πιο όμορφη μπαλαρίνα που έχω δει», σκέφτηκε.

Κοίταξε τον Ήλιο που ήταν ακόμα πιο πάνω από αυτόν. Έκανε άλλο ένα πήδο και να που βρέθηκε σε μια άμαξα δίπλα στη θέση του Ήλιου.

- Μην την κάψεις, δεν το αξίζει, του είπε.

Ο Ήλιος ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει.

-Είμαι ο Βασιλιάς! εγώ λέω στους άλλους τι να κάνουν και όχι αυτοί σε μένα. Η Γη δεν υπάκουσε και τιμωρείται, του αποκρίθηκε.

-Και τώρα φύγε, συμπλήρωσε με μια φωνή που δεν άφησε τον Ερμή να μιλήσει παραπάνω.

Η αγαπημένη και πανέμορφη φίλη του Ερμή, η Αφροδίτη, προσπάθησε να τον αγκαλιάσει και να τον παρηγορήσει που δεν κατάφερε να μεταπείσει τον Ήλιο. Ο Ερμής όμως, δεν υποχωρούσε εύκολα, και αποφάσισε να πάρει θέση ανάμεσα στον Ήλιο και στη Γη, ώστε να την προστατεύσει. Το ίδιο και η Αφροδίτη, που δεν ήθελε να αφήσει τον αγαπημένο της μόνο σ' αυτήν την επικίνδυνη απόφαση.

- Είμαστε εδώ για σένα, μόνο να προσέχεις το ύφασμα που σε τύλιξε ο Θεός! φώναξε η Αφροδίτη στη Γη, και η Γη της απάντησε μ' ένα χαμόγελο που φανέρωνε το μεγαλείο της ευγνωμοσύνης που ένοιωθε.

Τα χρόνια περνούσαν και οι Πλανήτες έμεναν ίδιοι. Ένας όμως Πλανήτης άλλαζε διαρκώς. Η ψυχή του όλο και μπερδευόταν. Αχ, αυτή η Γη... ούτε αυτή τη φορά δεν μπορούσε να ζήσει ήρεμα. Κάτι παράξενα και μοναδικά πράγματα μέσα της, την κούραζαν συνεχώς. Άνθρωποι, έτσι τους είχε βαφτίσει ο θεός. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι άρχιζαν να τρώνε τη Γη κάθε μέρα και από λίγο και να σκίζουν το ύφασμά της.

Κάποια στιγμή όμως, οι πιο σοφοί από αυτούς, έσκαψαν πολύ βαθιά στη Γη, όχι για να κερδίσουν κάτι από αυτό, αλλά για να ανιχνεύσουν το μέλλον του κόσμου, μελετώντας το παρελθόν του, και ιδιαίτερα τη δημιουργία του. Έτσι φθάσαμε εδώ... Ετοιμαστείτε λοιπόν να κατέβουμε για να ανακαλύψουμε τα μεγάλα μυστικά της Γης και του κόσμου μας.

Ο έλληνας αστροφυσικός του CERN χαμογέλασε, και με χιουμοριστική διάθεση συνέχισε απευθυνόμενος σε μια ομάδα από γυμνασιόπαιδα που βρισκόταν μπροστά του, μέσα τους και εγώ, με σκοπό να επισκεφτούν τα πειράματα της δημιουργίας του κόσμου, του γνωστού μπιγκ μπαγκ. Χαμογελάσαμε και εμείς, και για να πούμε την αλήθεια σκάσαμε στα γέλια, διώχνοντας ένα μέρος από το άγχος μας για το τι θα συναντούσαμε, το οποίο μας έτρωγε από τότε που αποφασίσαμε να συμμετάσχουμε στην εκδρομή του σχολείου μας.

- Όλα αυτά, όπως καταλάβατε, είναι ένα παραμύθι, είπε ο έλληνας αστροφυσικός, μια αστεία ιστορία, όπως παρόμοια ακούγατε από τους γονείς σας ότι τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός. Φυσικά και δεν τα φέρνει ο πελαργός, όπως και οι πλανήτες δεν είναι κουλουράκια. Όλα φτιάχτηκαν με το μαγικό χέρι του Θεού, αλλά προφανώς όχι από ζύμη και .....

Εκείνη τη στιγμή, τα φώτα έσβησαν ξαφνικά. Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε. Ο φόβος μας κυριεύσε όλους! Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου, μήπως πριν μάθουμε για τα μυστικά της δημιουργίας του κόσμου, έχει φθάσει η καταστροφή του; Κανείς δεν μιλούσε. Απόλυτο σκοτάδι. Η Γη έπαιζε τα αιώνια παιχνίδια της, και οι σοφοί του κόσμου ήταν εκεί για να μας βοηθήσουν να τα καταλάβουμε, ανάβοντας ξανά τα φώτα, με μια σειρά εκτυφλωτικών λάμπσεων και κρότων να μας περικυκλώνει, και τα χαμόγελά τους να μας βάζουν στην ατμόσφαιρα της αναζήτησης της μεγάλης αλήθειας....

Μέσα στο σκοτάδι, το ξυπνητήρι ακούστηκε δυνατά και ξύπνησα. Η μεγάλη μέρα είχε ξημερώσει, 18 Απριλίου 2018. Σε λίγες ώρες θα βρισκόμασταν, εγώ και οι συμμαθητές μου, στο CERN, για την ανακάλυψη της δημιουργίας του κόσμου. Τα όνειρα μου θα άγγιζαν την πραγματικότητα ή..... μήπως όχι; Θα το μάθαινα σίγουρα ή θα απογοητεύμουν; Ή μήπως θα ήμουν ένας από αυτούς που δεν θα συμμετείχαν στην εκδρομή γιατί η μαμά φοβόταν τα αεροπλάνα και ο μπαμπάς πίστευε ότι όλα αυτά ήταν αντιχριστιανικά;

